

AFTONBLADET

1 2 3

Textstorlek:

Löfven: "SD är ett nyfascistiskt parti"

Stefan Löfven och Magdalena Andersson skärper tonen mot SD ytterligare.

"Sverigedemokraterna är ett nyfascistiskt enfrågeparti som vare sig respekterar människor olikheter eller Sveriges demokratiska institutioner", skriver Löfven på DN Debatt.

Socialdemokraternas två främste företrädare går till hårt angrepp mot Sverigedemokraterna. Stefan Löfven kallar partiet ett "nyfascistiskt enfrågeparti". Han ställer dem i bjärt kontrast till Socialdemokraterna som han menar står för ett solidariskt samhälle.

"Därför kommer jag aldrig att agera på ett sätt som ger makten över landets utveckling till ett nyfascistiskt enfrågeparti som vare sig respekterar människors olikheter

eller Sveriges demokratiska institutioner", skriver han på DN Debatt.

Han skriver att han vill se ett vuxet samarbetsklimat där konstruktiv diskussion sker över blockgränserna.

"Jag upprepade den viljan under hela valrörelsen och jag höll Vänsterpartiet utanför regeringen för att underlätta det", skriver han.

"Litet nyfascistiskt parti"

Även Magdalena Andersson går till attack på SD. I en intervju med TT anser hon att man inte nog kan understryka vikten av vad som hände i tisdags när Sverigedemokraterna gav sitt besked.

– Här har vi alltså ett litet nyfascistiskt parti som menar att de ska ha ett avgörande inflytande och sätta dagordningen för svensk politik, säger hon till TT.

Enligt Magdalena Andersson är det enda sättet för "seriösa, etablerade" partier att utestänga SD från inflytande att samarbeta.

TT: Vad menar du med att SD är ett nyfascistiskt parti?

– Det är ett parti som inte står för grundläggande värderingar om att alla människor är lika mycket värda som nu höjer rösten och vill diktera villkoren i svensk politik. Jag ser väldigt allvarligt på det, säger Andersson.

"Jobb och skola"

Kommer regeringsdugligheten att bli en avgörande faktor i nyalet?

Stefan Löfven.

Foto: LOTTE FERNVALL

Mattias Karlsson (SD).

Foto: LINA SIKSJÖ

– Det är alltid en viktig faktor i alla val naturligtvis, regeringsduglighet, men sedan handlar det också om vilka frågor som svenska folket tycker är viktiga. Där brukar jobb och skola ligga väldigt högt på dagordningen, säger finansminister Magdalena Andersson (S).

Bara två procent anser i en Ipsomätning att en regering med S och MP är bäst för Sverige.

– Det verkar som om väljarna har hört budskapet i veckan att Sverigedemokraterna kommer att fälla alla budgetar där de inte har ett avgörande inflytande och att de därför ser behov av ett blocköverskridande samarbete, säger Andersson.

"Kan samarbeta på olika sätt"

Hon vill inte uttala sig om hur hon ser på möjligheterna för en blocköverskridande regering efter valet.

– Man kan ju på olika sätt samarbeta över blockgränserna. Ett är i en regering, sedan kan man också via strukturerade samarbeten i riksdagen få till stånd ett blocköverskridande samarbete, säger Andersson.

– Det viktiga är att säkra ett blocköverskridande samarbete så att det inte är så att SD dikterar villkoren i svensk politik. Det vore en förskräcklig utveckling för Sverige.

"Konservativa"

Sverigedemokraterna tycker att finansminister Magdalena Andersson är okunnig eller far med osanning när hon kallar SD nyfascistiskt.

"Sverigedemokraterna är ett konservativt parti. Konservatismen är inte, har aldrig varit och kommer aldrig bli förenligt med fascism", skriver SD:s pressekreterare Henrik Vinge kort i ett sms.

TT

[Erik Melin](#)

Utskriftsdatum: 2015-08-26

Publicerad: 2014-12-05

Webbadress: <http://www.aftonbladet.se/nyheter/article19972717.ab>

Tipsa oss!

MMS & SMS: 71000

Mejla: tipsa@aftonbladet.se

Ring: 08 - 411 11 11

© Aftonbladet

Fascister eller inte – vad anser forskarna?

Författare: Henrik Höjer

Publicerad: 2014-12-09 i tidskriften *Forskning & Framsteg* 2/2015

<http://fof.se/artikel/forskarna-ar-eniga-sd-ar-inte-fascister>

En enkät med några Sveriges tyngsta forskare inom området nationalism och högerextremism visar att det inte finns anledning att kalla Sverigedemokraterna fascister.

Sedan riksdagsvalet 2010 sitter Sverigedemokraterna i riksdagen och har dessutom en vågmästarroll. Något som de utnyttjade i december 2014, då de fällde den sittande regeringens budgetproposition. I diskussionen som följde har debatten om SD:s politiska färg intensifierats och vissa debattörer har gjort en poäng av att kalla SD fascister eller nyfascister.

I *Nationalencyklopedin* karakteriseras fascism av förakt mot demokratin, vurm för den nationella revolutionen och kult av den karismatiska ledaren. I botten finns även ultranationalism och våldsdyrkan. Nyfascism är en samlingsbenämning på högerextrema rörelser som anknyter till fascismen, och som utmärks av invandrarfientlighet och förnekande eller bortförklaring av nazistiska grymheter under andra världskriget.

F&F har vänt sig till ett antal framstående forskare inom ämnen som statsvetenskap, sociologi och historia och ställt följande fråga: *I debatten kallas ibland Sverigedemokraterna för fascister/nyfascister. Är det en rimlig benämning – eller finns det bättre?*

1 | Klas-Göran Karlsson, professor i historia vid Lunds universitet, och medförfattare till artiklarna om fascism i *Nationalencyklopedin*, är kritisk till att kalla SD ett fascistiskt parti:

– Jag tycker inte att man ska missbruka detta begrepp mer än vad som redan gjorts. SD är i mina ögon ett nationalistiskt, främlingsfientligt och rasistiskt parti, men till skillnad från fascistpartier har partiet inte antytt annat än att de vill verka inom demokratins ram, med demokratiska metoder – ja, demokratin har ju blivit ett synnerligen användbart redskap för dem just nu – och utan den legitimering av politiskt våld som är typisk för fascistpartier.

2 | Anders Widfeldt, som är statsvetare vid University of Aberdeen och forskar om högerextrema rörelser i Europa:

– Enligt min uppfattning finns det inte fog för att kalla SD något som innefattar fascism. Partiets program har inte ett innehåll som är förenligt med något så när stringenta definitioner av fascism.

Anders Widfeldt menar att om man vill förhindra att SD får politiskt inflytande så är fascismstrategin förenad med risker. För om man inte lyckas driva hem fascistargumentet så kommer det att ytterligare stärka SD.

3 | Ulla Ekström von Essen, idéhistoriker vid Södertörns högskola som forskar om extremnationalismens historia, är mer vacklande inför etiketteringen:

– SD har liksom fascistiska och nazistiska rörelser ett starkt känslomässigt budskap. En känsla av annalkande hot, "degeneration", men också en känsla av intern storhet triggas, inte minst genom nationen som metafor för folk och enhetskultur. I det avseendet, när det alltså handlar om ultranationalism, är SD en blåkopie av fascism och nazism.

4 | Göran Dahl, professor emeritus i sociologi i Lund och författare till bland annat boken *Radikalare än Hitler* menar att fascismbegreppet är relevant.

Enligt honom kan fascism definieras som 1. extremnationalism, 2. en idé om att nationen anses hotad, 3. en idé om hur nationen ska räddas.

– Av dessa tre kriterier uppfyller SD de två senare, med råge. Och när det gäller det första ligger man väldigt nära, menar han, och skriver att Sverigedemokraterna ser nationen som hotad av ”massinvandringen”, vilken bör stoppas.

– En fascist har vanligtvis en totalitär tendens, men SD är demokrater, i demokratibegreppets snäva betydelse som majoritetsstyre.

5 | Heléne Lööw, docent i historia vid Uppsala universitet, är expert på högerextremism. Hon har bland annat skrivit böckerna *Hakkorset och Wasakärven, Nazismen i Sverige* och *Med sökarljuset på vitmaktrörelsen*.

– SD är enligt min uppfattning en ideologisk blandform av en rad olika strömningar som tillsammans skapade SD. En del är fascister, via Nysvenska rörelsen, en del är högerradikala via Sveriges Nationella Förbund. Så vi har en ärkereaktionär strömning, samt populisterna i form av alla de lokala och regionala populistpartier som de åt upp under 1990-talet. Dessutom finns en ursprunglig gren som kom från besvikna avhoppare från S och C och slutligen senare avhoppade från KD och M. Dessa skapade något vi egentligen inte har en bra term för ännu, menar Heléne Lööw.

6 | Alf W. Johansson, som är professor emeritus i historia vid Södertörns högskola och författare till standardverket *Den nazistiska utmaningen*, anser inte att SD är fascister:

– Något fascistiskt parti är det inte, men Sverigedemokraterna har ändå revolutionerat det ideologiska fältet i svensk politik genom att höger-vänsterdimensionen, som varit död i decennier, har återuppstått.

7 | Lena Berggren, som är historiker vid Umeå universitet och bland annat har skrivit boken *Blodets renhet*, värjer sig mot etikettfrågan helt och hållet:

– I det nu rådande väldigt infekterade läget används fascismbegreppet som ett moraliskt laddat politiskt slagträ, vilket gör det rätt meningslöst att försöka göra en vetenskaplig bestämning av SD – den kommer bara att politiseras. Min uppfattning är att frågan om SD:s ideologiska hemvist förvisso är vetenskapligt intressant, men att fokus för närvarande snarare bör läggas på en kritisk granskning av politiska sakfrågor, och då inte bara invandrings- och integrationsfrågorna. Ideologianalysen får komma senare, när den kan göras med noggrannhet och eftertanke.

8 | Dick Harrison, professor i historia vid Lunds universitet, är kritisk till fascismetiketten:

– Nej, fascister är inte en rimlig benämning. Det är bättre att beskriva partiet som främlingsfientligt, nationalistiskt, konservativt och populistiskt.

9 | Andreas Johansson Heinö, statsvetare vid Göteborgs universitet, författare till boken *Gillar vi olika? och expert på högerextrema partier*:

– Sverigedemokraterna är ett nationalistiskt parti, inte ett fascistiskt. Det är oseriöst att låtsas som om nationalism och fascism är synonyma. Det är olyckligt om betydelsen av begrepp som fascism och rasism devalveras. Menar man allvar med att Sverigedemokraterna är ett nyfascistiskt parti – och därmed per definition ett hot mot demokratin i Sverige – borde den logiska följden vara att det blir Säpos, inte de övriga partiernas, uppdrag att bekämpa dem.

Texten har kompletterats sedan den först publicerades på nätet (2014-12-09).

En utskrift från Dagens Nyheters nätupplaga, DN.se, 2015-08-26 14:27:56

Artikelns ursprungsadress: <http://www.dn.se/kultur-noje/kulturdebatt/sa-hotas-europa-av-ultranationalismen/>

Så hotas Europa av ultranationalismen

Uppdaterad 2014-11-06 10:12. Publicerad 2014-11-06 10:08

Foto: Jacques Brinon/AP Marine Le Pen, partiledare för Front National.

Helsidan. De rasistiska partierna behöver inte sitta i regeringsställning för att urholka demokratin: de kan från sidan hota idén om alla människors lika värde. Henrik Arnstad beskriver ett samhällsskick som har tappat självförtroendet.

Det konstiga är att det går så lätt, oftast. Att avveckla en demokrati. Som Italien 1922–1925 när de liberala demokraterna böjde sig för fascismen och – i god parlamentarisk ordning – röstade bort sig själva. Eller Ungern i dag, som har lämnat demokratin bakom sig. Och det var inte fascismen som åstadkom detta, utan det traditionella högerpartiet Fidesz. Samma sak i Spanien, där regeringspartiet Partido Popular naggar rättigheterna att protestera mot statsstyret i kanten.

Skällsordet för dagen är "antidemokrat". Dina politiska motståndare, vänster eller höger, är "antidemokratiska". Framför allt om de på något sätt vill protestera mot parlamentariska fascister eller marscherande nazister, vilket dessutom förenats med fysisk fara. Både via nazistiska knivhugg och polisiära kavallerichocker. Bakom det ständiga skällsordet "antidemokrat" ligger en plötslig osäkerhet. Vi är inte längre överens om vad själva ordet "demokrati" betyder, vilket inte är någon slump.

Demokratin utmanas 2014 av ultranationalismen som samhällssystem. På grund av tappat självförtroende följer demokratins kris.

Det har gått nästan ett århundrade sedan en demokratisk yra svepte över Europa under den tidiga mellankrigstiden. Stater införde allmän och lika rösträtt för kvinnor och män, demokratiska socialister och liberaler samsades om makten i nya länder som uppstått ur spillrorna ur de ryska och centraleuropeiska imperierna. Men den liberala demokratin visade sig

svag när den utmanades. "De nya demokratierna i östra Europa – som hade skapats i en anda av optimism ur ruinerna av imperierna Ryssland, Tyskland och Österrike-Ungern – föll som käglor under mellankrigstiden", skriver historikern Kevin Passmore. Konservatismen gjorde statskupp efter statskupp, kompletterat av fascistiska maktövertaganden i Tyskland och Italien samt senare Hitlers erövringar 1940. Detta år var den liberala demokratin utrotad på kontinenten, med undantag av Schweiz. I övrigt kvarstod endast tre hårt pressade europeiska demokratier: Finland, Sverige och Storbritannien. Demokrati sågs som något tillhörande det förgångna. Ett svagt, feminint och degenererat samhällssystem som visat sig patetiskt vekt i konkurrens med den maskulina, virila och ungdomliga fascismen och även den sovjetiska bolsjevismen.

Misstron angående liberal demokrati återfinns vi även idag – systemet anses alltför svagt när det verkligen gäller. Inte angående att folken får rösta i allmänna val, den rättigheten kommer troligen att behållas. Det som istället ifrågasätts allt mer är demokratins allra djupaste värdegrund: att alla medborgare är lika mycket värda.

Det tydligaste exemplet är den europeiska ultranationalismen, som inte längre bara vädrar morgonluft. Den är nu en mäktig och väletablerad del av den europeiska politiken. Den antar sin mest radikala form i traditionell fascism som grekiska Gyllene gryning, ungerska Jobbik och Svenskarnas parti. Den söker sig fram som parlamentarisk neofascism, exempelvis via Sveriges tredje största parti Sverigedemokraterna. Vanligast är annars den radikala högerpopulismen som nått regeringsställning i Norge (Fremskrittspartiet) och blev största parti i Danmark och Frankrike i senaste valet (Dansk Folkeparti respektive Front National). Alla dessa ultranationalister har en sak gemensamt: rasismen. Medborgarskap räcker inte för att inkluderas i nationen. En sådan inkludering kräver istället partiernas egna godkännanden. Ena dagen exkluderas judarna, den andra muslimerna och den tredje romerna. Och så tillbaka till judarna igen. Ultranationalism definieras som en nationalism oförenlig med liberal demokrati – vilket visar sig tydligt då dessa partier närmar sig makten.

Men Europas ultranationalister behöver inte nå regeringsställning för att demokratin ska börja skaka i sina grundvalar. Deras diskursiva påverkan vrider politiken bort från demokratin redan långt dessförinnan. Partiernas framgång kräver att samhällena redan skapat stora politiska utrymmen, som måste fyllas. I Europa handlar det framför allt om socialdemokratiens tillbakagång sedan 1980-talet, då denna tidigare optimistiska teknokratiskt-korporativistiska ideologi började sluta sig i pessimism och dystopisk framtidssyn. Docenten i historia Lena Berggren, svensk fascismforsknings främsta namn, har pekat på hur ultranationalismen är skicklig på att – i stunder av samhälleliga identitetskriser – attackera demokratiens begrepp och förändra deras innehåll. Att göra orden till sina egna. Så har skett exempelvis med begreppet "yttrandefrihet".

I både Norge och Danmark innebär idag "yttrandefrihet" i praktiken att ett samhälles demokratiska hälsa kan mätas via hur mycket rasism som existerar i det offentliga samtalet. Ju rårare det offentliga förtrycket är mot utsatta minoriteter, desto högre grad av demokrati innehar landet ifråga. I Sverige har utvecklingen ännu inte gått fullt lika långt, varför svenskarna utses till ett mindre demokratiskt folk. Denna definition av demokrati får medhåll även från svenskt håll, då debattörer ibland benämner motståndet mot rasism för beklaglig "politisk korrekthet" alternativt "åsiktskorridoren". Att säga emot – vare sig det gäller rasism eller icke-rasistisk kritik mot invandringspolitik – har blivit en suspekt handling, som benämns "censur" eller antidemokrati.

Den fackförening som inte vill ha fascistiska förtroendevalda kallas "antidemokratisk". Den 16-åriga skolflicka som protesterar mot rasistisk agitation kallas "antidemokratisk". Den kristne som psalmsjungande sätter sig fredligt ner framför marscherande nazister kallas "antidemokratisk" och åtalas av staten. Den som blir nerriden av polisen då hen ropar ut sin avsky mot judehatet kallas "antidemokratisk". Samtliga mordhotas intensivt dagen efter på ultranationalisternas webbplatser, samtidigt som de blir utskällda av förment liberala ledarskribenter. Till slut vet ingen vad demokrati egentligen är längre. Den ideologi som vi trodde hade rötter djupt ner i den svenska graniten visar sig vara en tunn fernissa, vilken kräver ständigt omvårdnad och påfyllning. Men när ingen längre vet säkert hur man fyller på?

Jag spårar början till demokratiens nedgång till 1990-talet. I väst talades det om "historiens slut" och den liberala demokratiens slutliga seger, efter de bolsjevistiska diktaturens fall med Sovjetunionen i spetsen. Men Rysslands erfarenhet av liberal demokrati blev kaos, då ett hårdfört ekonomiskt stålbad utsatte landet för olidliga påfrestningar. Istället valde Ryssland tsaristisk konservatism – putinismen – och demokratin avskaffades de facto. Det gick fort. Kina vadade 1989 i blodet från demokraterna på Himmelska fridens torg, torkade skorna och gick vidare med ett nykonstruerat samhällssystem, en blandning av ekonomisk liberalism och politisk kommunistisk diktatur. År 2007 intervjuade jag Brad Adams, exekutiv chef på Human Rights Watch i London, om detta och han var tidig i sin varning angående den kinesiska modellens effekter internationellt:

"Kina försöker säga till demokratierna och världen att 'vår samhällsmodell är bättre än er – titta, vi kan ha fantastisk ekonomisk utveckling utan demokrati! Vem behöver röran med fria val, civilsamhälle och fri press? Vi gör så här istället.' Detta system är extremt tilltalande för autokrater och diktatorer jorden runt. Och det måste utmanas!"

Men någon sådan utmaning från demokratierna kom aldrig efter 1990-talet, tvärtom. Efter 11 september 2001 började nedmonteringen av en annan demokratisk hörnsten: rättsäkerheten. Speciella terrorlagstiftningar infördes i västerlandet, då nationella demokratiska rättssystem ansågs för vecka, angående den nya fienden: de hotfulla muslimerna. Jämför gärna

med Nürnbergrättegångarna efter andra världskriget, då demokratin var full av självförtroende och framtidstro. De ledande tyska nazisterna åtalades i korrekta (så långt det var möjligt) rättegångar och försågs med skickliga försvarsadvokater. Så ej idag. I nutiden avslutas jakten på Usama bin Laden i Pakistan. Amerikanska specialförband griper inte bin Laden, utan skjuter ihjäl honom på plats och dumpar liket i havet. En "fair trial" för de lömska "islamisterna" anses som en omöjlighet 2014, till skillnad från angående nazisterna 1945–1946. Istället sitter fångar år efter år i Guantanamo Bay, rättslösa. Det går såklart att kritisera detta moraliskt, men min poäng är en annan: Koncentrationslägret som ett symptom på den liberala demokratis dåliga självförtroende. Den tror inte längre på sitt eget rättssystem.

Om det är korrekt som jag skrivit ovan – att demokratin är på nedgång, drabbad av en allt mer kännbar legitimitetskris utifrån dålig självkänsla. Vilken är då framtiden? Kommer demokratierna att falla återigen, som de gjorde under 1920- och 1930-talen? Står vi inför demokratis undergång? Vad vi vet är att en sådan utveckling inte kommer att kallas "antidemokratisk", detta epitet kommer snarare att riktas mot de som gör motstånd. De kämpande demokraterna. Adolf Hitler var en demokratiskt vald ledare i en västeuropeisk demokrati. Idag skulle det hetat: "Bekämpar du Hitler? Är du antidemokrat?"

Demokratier går under just nu – och det går snabbt när det händer. Vi borde veta att de nordiska demokratierna inte är några undantag, tvärtom utgör de exempel på nationer där rasistiska partier har enorma framgångar.

Det enda som återstår är ständig argumentation för demokratis grundvalar, framför allt människors lika värde. Som Ture Nermans antinazistiska tidning hette under andra världskriget: Trots allt! Eller för att citera Vilhelm Mobergs berömda ord från samma tid: "Här måste jag stå det onda emot, det gives icke något val för mig." Tyvärr visar historien – till skillnad från sagornas värld – att medmänsklighetens framgång långt ifrån är naturgiven. Det kan gå riktigt illa. Men inte ens barbariets mörka natt varar för evigt.

Henrik Arnstad

Henrik Arnstad är journalist och författare till boken "Älskade fascism" (2013).

kulturdebatt@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.

Detta är en utskrift från från Göteborgs-Posten.

Utskriftversion av: <http://www.gp.se/nyheter/ledare/ledarkronika/1.2744860-alice-teodorescu-vagval-vantar-om-migrationen>

Publicerad 12 juni 2015

Uppdaterad 17 juni 2015

Alice Teodorescu - chef för Göteborgs-Postens ledaredaktion.

Alice Teodorescu: Vägval väntar om migrationen Asylrätten handlar om skydd - inte rätt till ekonomisk välfärd.

Alice Teodorescu skriver om migrationen och drar slutsatsen att vi står inför ett vägval med långtgående konsekvenser - oavsett vilken slutsats vi landar i.

Hur mycket invandring tål Sverige? Frågan rönt stor kritik när den ställdes i en partiledardebatt i SVT:s Agenda år 2012. Några månader tidigare hade den dåvarande migrationsministern Tobias Billström (M) framhållit att "Integrationen påverkas väldigt mycket av mängden människor som kommer till Sverige. /.../ Därför måste vi diskutera volymerna". Vad som sedan hände är historia, Billström togs i örat av statsminister Reinfeldt och volymdebatten blev tabu.

Att den allmänna acceptansen för en stor migration sammanhänger med uppfattningen om

hur pass framgångsrik integrationen är kan knappast betraktas som kärnfysik. I ett land som Sverige, med betydande jämlikhetsideal, aktualiseras frågan om vilket slags samhälle vi mottar människor till mer än i andra länder.

Man kan bemöta Agendas volymformulering på olika vis. Man kan anse att den är olämplig eftersom det är människors behov av en fristad som i alla lägen avgör. Med andra ord, en kåkstad i Sverige är bättre än en i Syrien, det viktiga är att vi ger människor möjlighet till ett nytt liv, hur det livet gestaltar sig är av sekundär betydelse. I praktiken innebär denna position ett ställningstagande för fri invandring i en värld där krig och fattigdom är vardagen för miljoner människor. Sådan invandring är emellertid oförenlig med en välfärdsstat som den vi känner i dag, vilket innebär att risken för parallella samhällen, med en etnifierad underklass som resultat, är överhängande.

Om man inte intar den redogjorda positionen kan man istället anse att de senaste årens rapporter om växande utanförskap, arbetslöshet, låga skolresultat och "no go-zoner" ger en fingervisning om att Sveriges förutsättningar att klara en fortsatt stor migration börjar krackelera. Tittar man på det ekonomiska läget för det gångna året, och beaktar de kostnader som prognostiserats för kommande år, kan man argumentera för att Sverige inte klarar av mer nu. Därför bör man under en period strama åt, genom att exempelvis enbart ta emot kvotflyktingar, och rikta om insatsen för att bistå fler på plats.

På senare tid har frågan om när, inte om, SD går om M formulerats av allt fler. Så länge inget av de etablerade partierna ger de väljare som är för det andra synsättet i tankeexemplet ovan ett riktigt alternativ kommer flödet till SD att fortsätta.

Det glapp som uppstått mellan medborgarna, som tycks helt medvetna om denna intressekonflikt, och medierna och de folkvalda som helt förnekar den, är oroväckande. Förtroende tar lång tid att bygga, är ett sällsynt inslag på många håll i världen, och ska sannerligen inte tas för givet.

Det vilar ett stort ansvar att bygga förtroendet på nytt. Det innebär bland annat att sluta slira på sanningen, inte minst ifråga om lönsamhet. Om nu dagens migration inte är en belastning, utan tvärtom en vinst, borde man väl inte från politiskt håll tvinga kommunerna, eller andra länder, att ta emot människor? Varför ens blanda lönsamhetsargument med rätten till asyl?

Dagens mottagarsystem befinner sig på bristningsgränsen. Kommunerna har länge slagit larm om en alltmer omöjlig ekvation, praktiskt såväl som ekonomiskt. Personligen har jag alltid sällat mig till de som förespråkat öppna gränser. Människor väljer inte var de föds, därför borde de få välja var de ska leva. Det betyder inte att de nödvändigtvis per automatik har rätt att bli försörjda av det land de kommer till. Asylrätten handlar om skydd, inte rätt till ekonomisk välfärd.

Jag inser emellertid att min hållning är av det visionära slaget och, som jag tidigare skrivit, står vi inför ett vägval med långtgående konsekvenser oavsett vilken slutsats vi landar i. Jag vet inte längre vad jag tycker. Valet står mellan ett stormskigt skyddsnet, låga löner och en möjlighet för alla som vill, att komma hit, eller gränser som utestänger världens hjälpbehövande så att vi kan bevara vår jämlika välfärdsstat. Frågan politikerna ärligt måste besvara är om det är den svenska modellen eller migrationen som behöver förändras?

Alice Teodorescu

SYDSVENSKAN

Bekymrade borgare. Ledarskribenter bryr sig alltmer om integration – av SD.

KULTUR & NÖJEN TOPPDELAD **Borgerliga röster låter alltmer lika, skriver Per Svensson.**

Text: Per Svensson

Publicerad 12 augusti 2015 17.00 · Uppdaterad 13 augusti 2015 17.09

Under rubriken ”Politiskt ansvar efter Ikeamorden” skriver [<http://www.svd.se/det-politiska-ansvaret-efter-ikeamorden/om/knivattacken-pa-ikea>] Svenska Dagbladets politiska chefredaktör Tove Lifvendahl en huvudledare som utgår från ”det fruktansvärda dådet på Ikea i Västerås” och landar i slutsatsen att svenska partier har ”en förbannad skyldighet och plikt” att ta fram en relevant och trovärdig invandrings- och integrationspolitik (SvD 12/8).

Vad än Lifvendahl kommer att hävda när hon får tid att tänka så kan man inte tolka detta upplägg på annat sätt än att hon tror sig veta att det finns ett direkt samband mellan morden i Västerås och

politikernas oförmåga att hantera integrationsfrågorna.

I så fall har hon detaljkunskaper om knivmorden som så gott som inga andra, kanske inte ens polisen, är i besittning av. Låt gå för det. Man frågar sig ändå hur svenska politiker skulle kunna göras ansvariga för att flyktingar från konflikt- och krigsområden eventuellt bär med sig trauman och psykiska störningar. Ska Stefan Löfven och Anna Kinberg Batra ställas till ansvar för att personer som söker asyl i Sverige inte integrerats i det svenska samhället redan i Eritrea, Irak och Syrien?

Strax ovanför rubriken om det politiska ansvaret efter Ikeamordet har Svenska Dagbladets ledarsida tryckt ett citat från den socialdemokratiska sajten aip.nu. Avsikten är inte polemisk. Det handlar denna gång inte om att ge läsarna chansen att uppröras över socialdemokratisk klåfingrighet. Rubriken över citatet, "Läsvärd", uttrycker tvärtom gillande. SvD går liksom i god för aip-skribenten Ann-Marie Lindgrens suck: "För mycket av dagens kamp mot SD handlar om att predika för församlingen."

Tillsammans ger citatet och ledaren en god bild av en framväxande politisk konsensuskultur. Man känner igen yttringar av denna samförståndsanda på att flyktinginvandring, misslyckad integration och otrygghet blir länkar i en argumentationskedja som sedan används till att förankra slutsatsen att Sverigedemokraterna inte längre kan särbehandlas.

När jag numera läser borgerliga ledarsidor har jag ibland svårt att känna igen mina meningsfränder, förespråkarna för individualism och självständigt tänkande. De har blivit så ängsliga, så konformistiska, så kollektiviserade, så måna om att vara varandras bekräftande terapeuter. Det vet innerst inne att de gör något de inte borde. Just därför enas de om att det vore löjligt att inte göra det.

Äta gräddtårta? Inte nyttigt? Kom igen, var inte så äckligt präktig! Kolla här, till och med tråksosser gillar grädde och vaniljkräm. Ta en bit till så gör jag det också! Kan verkligen alla som älskar gräddtårta ha fel? En liten klick hälsofanatiker har alldeles för länge fått styra och ställa i fikarummen.

Borgerliga opinionsbildare kräver allt ivrigare och allt oftare att den svenska integrationspolitiken ska förändras och bli mer verklighetsanpassad. En sakdebatt kring dessa frågor är alldeles uppenbart nödvändig. Men jag misstänker att många debattörer också menar något annat när de argumenterar för vikten av ny integration, att de frågor de i själva verket ställer är: Hur ska Sverigedemokraternas utanförskap brytas? Hur ska SD integreras i ett borgerligt regeringsunderlag?